

medens man for regnskabsførendes vedkommende alene stiller krav om båndlæggelse af et beløb svarende til 50 pct. af henlæggelsen.

Fastsættelsen af denne båndlæggelsesprocent er sket under hensyn til afskrivningsudvalgets overvejelser herom. Udvalget har — således som det også er berørt tidligere — ment, at fastsættelsen må bero på en afvejelse af på den ene side hensynet til at sikre eventuelle senere skattekrav og fremtidige investeringer og på den anden side hensynet til, at for stramme krav til båndlæggelsens omfang vil kunne føre til en sådan tilbageholdenhed fra erhvervsvirksomhedernes side over for investeringsfundsordningen, at dennes formål ikke vil opnås. Udvalget har derefter foreslået, at der — bortset fra de ikke-regnskabsførende skatteydere — kræves båndlæggelse af halvdelen af foretagne investeringsfondshenlæggelser.

En regel om 50 pct. båndlæggelse af investeringsfondshenlæggelser er praktisk at arbejde med, og ordningen er udformet således, at der også, når investeringsfondshenlæggelserne tages i brug, stadig består samme forhold mellem de resterende henlæggelser og den båndlagte del af disse.

ad 4. Det tidsrum, der skal hengå før benyttelse af henlæggelserne.

Selvom investeringsfundsordningen efter forslaget ikke giver det offentlige nogen bestemmelsesret med hensyn til, hvornår de til investeringsfonds foretagne henlæggelser skal benyttes, må det kræves, at der hengår en vis tid mellem henlæggelsen og anvendelsen. Det forekommer ikke rimeligt, at den skattepligtige skal kunne anvende en foretagen henlæggelse i umiddelbar tilknytning til henlæggelsens foretagelse, og det synes endda naturligt at kræve, at en vis tid yderligere er forløbet, før henlæggelsen kan benyttes. Hvis der ikke stilles krav om, at en vis „karenstid“ skal være forløbet, før henlæggelserne benyttes, vil det betyde, at en begæring om henlæggelse kan være ledsaget af en samtidig begæring om frigivelse af henlæggelsen, hvilket vil kunne bevirke, at investeringsfundsordningen kan benyttes som et middel til at opnå helt frie afskrivninger.

Efter forslaget af 1955 kan foretagne investeringsfondshenlæggelser først anvendes, når der er forløbet to år efter udløbet af henlæggelsesåret. Forslaget har således knyttet såvel fristen for båndlæggelsens foretagelse som begyndelsestidspunktet for den periode, hvori henlæggelsen ikke må benyttes, til den skattepligtiges regnskabsår. Derved opnås, at båndlæggelsens varighed bliver

lige lang for alle skatteydere uden hensyn til, hvilket regnskabsår de benytter.

Når man — som foreslået i forslagets § 5 — foreskriver, at båndlæggelse skal være sket inden udløbet af fristen for indgivelse af selvangivelse for henlæggelsesåret, vil man, hvis begyndelsestidspunktet for den periode, hvori henlæggelsen ikke må benyttes, knyttes til indkomståret, komme ud for, at båndlæggelsens varighed bliver af forskellig længde alt efter, hvilket indkomstår der benyttes. Da dette ville være uheldigt, må det nævnte begyndelsestidspunkt knyttes til båndlæggelsens foretagelse. Spørgsmålet er herefter, hvor lang tid der skal være forløbet efter båndlæggelsen, før investeringsfondshenlæggelserne kan tages i brug. Ud fra det synspunkt, at formålet med indførelsen af adgang til at foretage skattefri henlæggelser til investeringsfonds er at fremme investeringerne, har det fra visse sider i afskrivningsudvalget været anført, at en for lang frist for anvendelsen af de foretagne henlæggelser kan hæmme investeringerne. Udvalget har under en afvejelse af det således anførte og de ovennævnte skattetekniske hensyn ment at kunne foreslå, at investeringsfondshenlæggelser ikke må benyttes i en periode af et år, regnet fra båndlæggelsens foretagelse. Man foreslår den anførte regel kombineret med en bestemmelse om, at indskud på spærret konto for et givet skatteår ikke kan foretages før efter udløbet af det regnskabsår, der ligger til grund for det pågældende skatteår. Lovforslaget er formuleret i overensstemmelse med udvalgets indstilling på disse punkter.

ad 5. Avancebeskatning ved salg m. v. af aktiver, der forlods er nedskrevet med investeringsfondshenlæggelser.

Avancebeskatningsspørgsmålet for de ovennævnte aktiver er i det foreliggende forslag foreslået løst efter de principper, som ligger til grund for det samtidig forelagte forslag om skattefri afskrivninger m. v.

Den foreslåede fremgangsmåde går i korthed ud på, at en forlods afskrivning ved benyttelse af investeringsfondshenlæggelser i relation til avancebeskatning sidestilles med en almindelig skattefri afskrivning — for bygningers vedkommende ekstraafskrivning — på det pågældende aktiv. At der ikke indrømmes fradrag for forlods afskrivninger i anskaffelsesåret, er en følge af, at fradrag er indrømmet allerede i det indkomstår, hvori henlæggelsen er foretaget.

Afskrivningsudvalget har drøftet, *hvorledes binding af midler* i anledning af henlæggelse til investe-